

en særdeles forviklet og farlig Natur, ligesom saadanne dog maae kunne blive meget langvarige og kræve mangfoldige Oplysninger. I det af Regjeringen i 1850 forelagte Lovudkast var det antaget, at Rigsretten vilde ikke have stort Ansvar med disse Sager at gjøre, end at paakjende dem, at Oplysningerne vilde være tilveiebragte, førend Sagen kom for Rigsretten, og at personlig Afhørelse enten af Parter eller af Vidner vel vistnok ogsaa kunde finde Sted ved Rigsretten, men at dette dog hyerken vilde være noget ganske almindeligt eller af stort Omfang. Regjeringen eller de, som havde forfattet dette Forslag, havde vistnok fra een Side gode Grunde til at antage dette. Forinden Sagen kunde have en saadan Mødenhed, at der var Grund for Folkethinget til at beslutte en Action eller for Kongen til at sanctionere den i de Tilfælde, hvor den kongelige Sanction behøves, maatte der allerede være tilveiebragt betydelige Oplysninger om, at der var begaaet Forbrydelse af den omhandlede Art. Det Udvalg, som i 1850 nedfattes i denne Sag, erkjender vel fuldkommen Rigtigheden heraf, men det erkjendte paa den anden Side, at man dog ikke maatte stole paa, at der, naagtet der allerede var givet en Grundvold for Sagen, hvori de væsentligste Oplysninger ordentligvis kunde findes, ikke behøvedes nye Oplysninger, ja at disse endogsaa kunde blive af en meget omfattende Art, og man søgte da at raade Bod herpaa ved at foreslaae, at Rigsretten kunde danne sig i Afsnit, i Sectioner, som kunde bruges til at undersøge visse enkelte Partier af Sagen, enten i Kjøbenhavn eller udenfor Kjøbenhavn; dette troede man kunde aldeles bestaae med Grundloven, og man fandt det aldeles hensigtsmæssigt, ja at det endogsaa med Hensyn til vidtløftige Undersøgelser var langt hensigtsmæssigere, at de bleve foretagne af et mindre Antal Mænd, end at den hele Ret, bestaaende af 16 Medlemmer, skulde maaffee i en lang Række af Uger eller vel endogsaa Maaneder sidde bestandig for at paahøre disse Oplysninger, og man troede saameget mere at kunne gaae ind paa dette som Noget der var grundlovs-mæssigt, som man havde et Forbillede herfor i Norge, hvis Grundlov ogsaa har bestemt, af

hvilket Personale Rigsretten skal bestaae, men hvor dog Reglementet for Rigsretten af 18de September 1815 har tilstedet Sectioner til at undersøge Sagen, og det naagtet Bessaffenheden af de Sager, som kunne komme for den norske Rigsret, aldeles ikke indeholdt en saa stor Dyfordring dertil som her; thi der har man ikke tænkt paa at gjøre Rigsretten til en Domstol for politiske Conspirationer, som man her har gjort, ubentviøvl ledet dertil ved at see hen til den Jurisdiction, som ved den franske Grundlov og endnu mere ved senere Love var tillagt det franske Pairskammer. Nu har imidlertid Regjeringen troet, da hiint Lovudkast, der med de af Udvalget foreslaaede Forandringer fandt saagodtsom udeelt Bifald her i Thinget, intet Bifald fandt i Folkethinget, at burde gaae ind paa det, der kunde antages at være Hovedindholdet af den af Folkethinget yttrede Mening, og er saaledes gaaet tilbage fra sit oprindelige Forslag, og har fremsat et andet, som er meget fjernere fra hiint, end dette var blevet i den Skikkelse, hvori det af Landstinget var blevet vedtaget. Udvalget har troet, saaledes som Sagerne nu staae, at burde gaae ind paa det forelagte Lovudkast, og skjøndt det har i saa Henseende yttret meget store Betænkkeligheder, som vistnok maa gribe Enhver med en alvorlig Eftertanke, har det derhos troet, og jeg mener med Joie, at hvis man skulde gaae ind paa en Lov af et Indhold, som det forelagte Lovudkast, maatte man gaae meget videre end dette Udcast, navnlig saaledes, at Offentlighedsprincipet bliver gjennemført i en langt høiere Grad og i større Omfang, end det er skeet saavel i det af Regjeringen forelagte Udcast, som i det nu af Folkethinget vedtagne Forslag. Det er endogsaa gaaet saa vidt, at ikke blot Offentlighed skal i Regelen finde Sted i alle de Forhører, som paa noget Sted maatte blive optagne under Sagens Drift, men at ogsaa alle de foreløbige Undersøgelsesforhører, der maatte være optagne i en Sag, som siden bliver Gjenstand for Behandling ved Rigsretten, ikke skulle have juridisk Virkning, eller idetmindste nogen afgjørende Beviisskraft, naar ikke Forklaringerne siden gjentages for samme Ret, som behandler Sagen. Jeg troer nu, at dette fuldkommen er i Overensstemmelse med det Princip, hvorfra